

слънце. Давамъ ти моя студъ, замрази съ него всички води. Ние ще победимъ горитѣ!

Заръмжалъ вѣтърътъ. Свилъ облацитѣ, помрачилъ небето. Завалѣлъ силенъ дъждъ, а после дъждътъ се превърналъ на снѣжни парцали. Снѣгъ затрупалъ земята. Всичко заледенѣло. Планината станала ледена.

— Сега почва леденото царство — рекълъ стариятъ ледникъ. И повикалъ всички ледове на походъ къмъ премръзналата гора.

И тръгнали ледоветѣ. Но нали били грамадни и тежки, свличали се бавно по планината. За една година извървявали по нѣколко метра. А до гората стигнали следъ много години. Задали се грамадни канари отъ ледъ, а предъ тѣхъ — едри камъни.

— О, ужасъ! — затреперала гората. — Иде ледена напасть! Свършватъ нашитѣ слънчеви дни!

Ледоветѣ почнали да събарятъ дърветата. Затрещѣли дебелитъ трупове. Следъ години цѣлата гора потънала подъ ледниците.

Минали нѣколко милиона години. Затъжило се слънцето за буйната гора.

— Азъ ще ви победя и пакъ ще грѣя свободно надъ земята! — извикало то къмъ ледоветѣ. — Защото съмъ по-силно отъ васъ и съмъ вѣчно на свѣта.

И слънцето малко по малко стопявало дебелитъ ледове. Тѣ почнали да се отдръпватъ въ планинитѣ. Отъ топенето имъ се образували мжтни потоци, които носѣли много земя и камъни надъ поваленитѣ гори. И когато водитѣ се оттекли, не се и познавало, кжде нѣкога е имало гора.

Слънцето трепкало на небето и стопляло земнитѣ прегръдки. Прѣснали се мъглитѣ и облацитѣ. Отново поникнали млади треви и стройни фиданки. Млади храсталаци прошумѣли въ буйни гори. Изъ горитѣ пакъ закрѣстосвали животни. Но между тѣхъ вече се мѣркалъ и човѣкътъ.